ÎN TARA SKIPETARILOR

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 122

CUPRINS

Prefaţă..3
I. Vânătorul de vulturi...5
II. Pericole, mereu pericole..11
III. Răzbunare!...17
IV. O salvare miraculoasă...21

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

……………………………………………………………………………

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 122-a:

«Percy Stuart e însărcinat ca, timp de patru săptămâni, deghizat în albanez şi sub numele de Achim Doda Bey, să locuiască în regiunea muntoasă din Koritza«.

«Clubul Excentric«.

I. Vânătorul de vulturi

Un tânăr zvelt şi simpatic se dădu jos din tren, în gara oraşului Monastir. Venise cu trenul din Salonic.

Străinul era îmbrăcat în costumul naţional albanez, cu o puşcă pe umăr şi cu un pumnal la brâu.

S-ar fi putut crede că e vorba de un albanez veritabil, dar în realitate, străinul nu era altul decât Percy Stuart, trimis în acest ţinut de clubul Excentric.

Tânărul american se adresă şefului gării:

— Spune-mi te rog, cum pot să ajung de la Monastir la Koritza?

— Hm, drumul e foarte greu, răspunse şeful gării. Trebuie să-ţi faci rost de un cal bun albanez şi să angajezi o călăuză, care să te conducă la Koritza. Altfel, rişti să te rătăceşti prin munţi.

— Îţi mulţumesc, domnule, voi urma sfatul d-tale! Unde aş putea găsi o călăuză bună?

— Adresează-te lui Kalum, vânătorul de vulturi. E cea mai bună călăuză din acest ţinut. Poate că te va însoţi.

— Şi unde locuieşte acest Kalum? întrebă Percy Stuart.

— Nu departe de gară, într-o casă mică, colo jos, în vale. Vei recunoaşte casa după coşul de cărămizi, de care sunt atârnate aripele unui vultur.

Percy Stuart mulţumi încă o dată şi apoi plecă. După vreo zece minute de drum, ajunse la o casă mică şi dărăpănată, de al cărei coş erau atârnate aripile unui vultur.

Înainte ca tânărul american să fi bătut la uşă, în prag apăru un om, de o statură uriaşă. Era vânătorul Kalum.

Omul acesta avea o înălţime de cel puţin doi metri. Figura lui era aspră, aproape sălbatică. Părul, lung şi neîngrijit, îi atârna în plete, peste obraji. El nici nu întrebă pe vizitator cine este şi în ce scop venise, ci îi întinse mâna sa mare şi păroasă.

— D-ta eşti Kalum, vânătorul de vulturi? îl întrebă Percy Stuart.

— Da, eu sunt!

— Eu sunt Achim Doda Bey.

— Ce pofteşti de la mine? întrebă uriaşul, uitându-se sever la Percy Stuart.

— Vrei să mă conduci la Koritza? Te plătesc bine, dar trebuie să-mi procuri şi un cal!

— Am doi cai în grajd. Te fac însă atent, Achim Doda Bey, că drumul e periculos. Trebuie să ştii să mânuieşti puşca şi să înfrunţi orice primejdie!

— Fii fără grijă, nu e prima dată când înfrunt pericole!

— Şi când vrei să plecăm?

— Imediat, dacă se poate!

— Poftim întâi în casa mea, vom lua masa împreună!

Percy Stuart ştia că dacă un albanez invită pe un străin la masă, e semn de prietenie. Străinul îi devine prieten, iar albanezul îi rămâne credincios şi obligat. De aceea, Percy Stuart acceptă imediat invitaţia şi intră în camera împodobită cu trofee de vânătoare.

Kalum servi lui Percy Stuart friptură rece şi pâine. Apoi, îi pregăti o cafea caldă. În timp ce Percy Stuart lua cafeaua, Kalum ieşi afară, ca să facă pregătirile de plecare.

Tânărul american, rămas singur în casă, reflectă din nou asupra noii sale însărcinări. Clubul Excentric îi cerea să petreacă patru săptămâni în apropierea orăşelului Koritza.

«Asta nu poate fi prea greu«, îşi spuse Percy Stuart. «Voi avea numai oarecare dificultăţi, din cauză că nu

vorbesc bine limba albaneză«.

Percy îşi procurase o gramatică albaneză, dar nu reuşise s-o studieze amănunţit, din cauza lipsei de timp.

După o jumătate de oră, Kalum intră în casă şi anunţă:

— Caii sunt pregătiţi!

— Bine, dar provizii ai?

— Da, le-am împachetat în nişte desagi.

— Ai luat muniţii!

— Da, avem destule muniţii, ca să putem înfrunta chiar cea mai numeroasă bandă de tâlhari.

Percy Stuart sorbi ultimul pahar de vin dulce şi apoi îşi luă arma, urmând pe Kalum. În curtea casei, Percy se uită nedumerit la cei doi cai.

— Dar animalele acestea sunt din cale afară de mici, mai mici decât caii scoţieni, spuse el.

— Asta se poate, însă vei avea ocazia ca, mai târziu, să apreciezi aceşti cai. În munţii din regiunea noastră, nu te poţi folosi de altfel de cai, chiar dacă ar fi de rasă arabă. Caii aceştia pitici însă sunt obişnuiţi cu potecile înguste din munţi. Păşesc siguri şi sunt rezistenţi.

Percy şi Kalum încălecară şi se îndreptară spre marginea oraşului. După câteva ore de drum, platoul întins se termină. Regiunea deveni muntoasă.

Caii erau într-adevăr foarte rezistenţi. După ce se înseră, Percy Stuart şi însoţitorul său se opriră la poalele unei stânci, unde-şi făcură culcuşul şi dormiră toată noaptea. Kalum asigurase pe Percy Stuart că va face de pază, cu toate că, deocamdată, regiunea nu era periculoasă.

În zilele următoare, cei doi călăreţi trecură printr-un întreg lanţ de munţi. Apoi, se apropiară de un lac mare: Călăuza, care era foarte tăcută până acum, arătă cu mâna spre apă.

— Acesta e lacul Presba! Sunt de părere să facem aici

un mic popas. Sper că, în seara aceasta, după apusul soarelui, să ajungem la Koritza.

După o odihnă bună, Kalum se adresă lui Percy:

— De aici, pornim pe alt drum. Vom înconjura lacul şi apoi vom străbate o trecătoare. După o călătorie de două ore prin întuneric, vom ajunge în valea Deval.

Percy Stuart îşi aprinse pipa înmânând şi însoţitorului său săculeţul cu tutun. Acesta îşi umplu pipa şi mulţumi. Apoi, întrebă pe Percy:

— Dar ce treburi ai la Koritza? E un oraş locuit în cea mai mare parte de bulgari şi greci, iar albanezii nu prea au ce căuta pe acolo.

— Aş vrea să petrec câteva săptămâni în apropierea acestui oraş! Mi-am închiriat acolo o mică vilă, situată în partea de nord a oraşului. Dacă vrei, poţi să rămâi la mine, Kalum! Te angajez în serviciul meu, căci şi aşa nu te aşteaptă nimeni acasă. Pentru serviciile ce-mi vei face, te voi plăti regeşte.

— Bine, primesc propunerea! răspunse scurt Kalum. Afacerea era încheiată. Înainte de a porni din nou la drum, Kalum mai făcu o rugăminte lui Percy:

— Permite-mi să fac o baie în lac, stăpâne.

— N-am nimic împotrivă! Cu prilejul acesta, mă voi scălda şi eu. Cred că nu ne va fura nimeni caii şi armele, în timp ce vom face baie!

— Poţi să înoţi, stăpâne?

— Cred că da!

Cei doi călători se dezbrăcară şi intrară în apă. Kalum nu prea dovedea să fie înotător bun. În orice caz, nu se putea măsura cu Percy Stuart.

La un moment dat, Kalum scoase un strigăt disperat. În jurul picioarelor, i se încolăciseră nişte lungi plante de lac, care-l trăgeau la fund. Apa îi ajunsese până la gură. Zadarnic încerca bietul om să apuce cu mâinile aceste plante, pentru a se elibera. Ele îl ţineau pe loc,

paralizându-i mişcările.

Percy Stuart observând situaţia periculoasă în care se afla Kalum, înotă cu viteză spre el.

— Ţine-te bine, Kalum! Vin să te salvez!

Dar Kalum nu mai putea să răspundă. Înghiţise multă apă şi era pe punctul să se înece. Percy Stuart însă, se apropie de el şi reuşi să apuce rădăcina plantei de apă, care se încolăcise în jurul corpului nefericitului său însoţitor. Încordându-şi toate puterile, Percy izbuti să rupă rădăcina. Kalum apăru din nou la suprafaţa apei. Nu mai avea însă putere să înoate. Tânărul american îl târî până la mal.

Aici, Kalum îşi reveni în simţiri abia după câteva minute. Primele sale cuvinte fură:

— Mi-ai salvat viaţa, stăpâne! De acum, îţi sunt credincios ca un câine! Viaţa ta mi-e mai scumpă decât a mea!

— Nu trebuia să-mi mai spui lucrul acesta! Ştiu că-mi eşti un prieten credincios şi că nu mă vei părăsi la nevoie. Sper însă, că nu vom ajunge în situaţia de a-ţi jertfi viaţa pentru mine. Vom căuta ca, pe cât posibil, să ocolim oamenii de pe aici.

— Te înşeli, stăpâne! Ne aflăm într-o regiune unde pericolul pândeşte pe orice om, la orice răscruce de drum.

Tânărul american şi însoţitorul său se îmbrăcară şi apoi înconjurară călare lacul. În sfârşit, ajunseră în trecătoarea de care vorbise mai înainte Kalum. De ambele părţi ale trecătoarei, se înălţau stânci înalte, ale căror vârfuri se întâlneau din loc în loc. Datorită acestui fapt, trecătoarea era cufundată în întuneric. Kalum scoase din desagi o lanternă, pe care o aprinse.

Percy Stuart nu se simţea în prea multă siguranţă. Îl cam îngrijora faptul că e însoţit de un străin.

La un moment dat, Kalum se întoarse în şa, adresându-se lui Percy:

— Nu mai fluiera, stăpâne!

— De ce nu?

— Cred că suntem urmăriţi!

— Nu văd niciun om! Lumina lanternei ar ajunge să descoperim pe oricine s-ar ţine după noi.

— Duşmanul nu e în spatele nostru, ci înaintea noastră!

— Cred că te înşeli, Kalum! Dar cât timp o să mai călărim prin această trecătoare?

— Nu mai avem mult. Într-un sfert de oră vom ieşi din nou la lumina zilei.

— Atunci să ne grăbim! Pentru orice eventualitate, mi-am pregătit revolverul, iar tu…

II. Pericole, mereu pericole

În momentul acesta, o lumină sclipi în întuneric, urmată de răsunetul unei împuşcături. Micul cal albanez al lui Percy Stuart se prăbuşi la pământ. Tânărul american se rostogoli într-un şanţ. În acelaşi moment, un om cu o barbă lungă şi neagră se năpusti asupra lui.

Dar vânătorul de vulturi sărise şi el de pe cal. Kalum veni în ajutorul stăpânului sau. Bărbosul lăsă pe Percy şi se încaieră cu vânătorul de vulturi. După câteva minute, tânărul american auzi strigătul de triumf al lui Kalum.

— Scoală-te, Achim Doda Bey! strigă el. Am făcut inofensivi pe cei trei duşmani ai noştri.

— Trei duşmani?

Dar, uitându-se mai bine în jos, Percy văzu, într-adevăr, corpurile a trei albanezi, întinşi la pământ, într-un lac de sânge. Toţi trei erau morţi. Albanezului cu barba neagră, Kalum îi sfărâmase ţeasta. Cel de al doilea agresor primise o lovitură de pumnal în gât, iar cel de al treilea fusese înjunghiat în piept.

Vânătorul de vulturi stătea acum lângă calul său şi răsufla adânc şi greu.

— N-a fost deloc uşor să termin cu aceştia trei! spuse el încet. Vroiau să te omoare, stăpâne! Nu cumva ai duşmani în această regiune?

— Eu? Dar nici nu sunt cunoscut pe aici! Cred că acest atac n-a fost îndreptat împotriva mea. Sau poate că tâlharii vor fi aflat că am asupra mea un portmoneu plin cu bancnote!

Dar Kalum clătină din cap.

— Oamenii aceştia nu sunt tâlhari, ci aparţin unei distinse familii albaneze. Te-au pândit aici, cu intenţia de a te împiedica să ajungi la Koritza.

Percy Stuart ridică din umeri.

— Asta n-o mai înţeleg! În orice caz, şi-au meritat soarta.

Dar tânărul american nu mai avea cal, deoarece îi fusese împuşcat. Kalum găsi însă o soluţie. El se adresă lui Percy:

— Suie-te pe calul meu, stăpâne! Eu sunt obişnuit să merg pe jos.

Percy acceptă propunerea şi încalecă. Apoi, cei doi călători îşi continuară drumul. După alte două ore de drum, ajunseră în apropiere de Koritza.

Între timp, se făcuse seara. Percy şi însoţitorul său traseră la un han de la marginea oraşului. După ce calul fu dus în grajd, Percy Stuart se adresă călăuzei sale:

— Comanda-ţi o masă bună şi aşteaptă-mă aici! Mă voi întoarce imediat!

Tânărul american se duse la oficiul poştal al oraşului, unde se prezentă şefului poştei, care era de origine austriac. Percy îşi spuse adevăratul său nume. Şeful poştei îi strânse călduros mâna, întrebându-l:

— Mister Percy Stuart, care mi-a fost anunţat de clubul Excentric din New-York?

— Tăcere! Timp de patru săptămâni, numele meu va fi Achim Doda Bey.

— Da, ştiu totul! Am închiriat o vilă pentru dvs. Vreţi să vă conduc imediat acolo?

— Dacă e posibil, m-aş instala în vilă chiar astă seară.

— Atunci, vă voi însoţi până acolo! Vila se află lângă o vie de la marginea oraşului. Voi anunţa apoi clubul Excentric din New-York că aţi sosit aici.

— Chiar vă rog să faceţi lucrul acesta! Am un deosebit interes ca sosirea mea să fie comunicată imediat clubului,

deoarece nu vreau să rămân aici nicio zi mai mult decât mi s-a cerut.

— Aha, vasăzică nu prea vă simţiţi bine în Albania! Vă cred! Cei ce sunt obişnuiţi cu confortul civilizaţiei, nu se simt prea bine la noi.

— Exageraţi! Ţara aceasta nu e tocmai aşa de necivilizată. Fireşte însă că prin unele regiuni mai există obiceiuri sălbatice, dar aici în Koritza…

— Să nu spuneţi lucrul acesta! Adevărata civilizaţie n-a pătruns nici în oraşele cele mari… Vă veţi convinge singur de realitatea situaţiei. Pentru orice eventualitate însă, vă sfătuiesc să fiţi cu ochii în patru!

Şeful poştei îşi luă apoi haina şi porni împreună cu pretinsul Achim Doda Bey. Ei străbătură mai multe străzi ale oraşului. Casele erau din ce în ce mai mici şi mai sărăcăcioase.

În cele din urma, ajunseră la poarta vilei în care Percy Stuart trebuia să rămână timp de patru săptămâni. Ca şi celelalte case, era construită din lemn şi înconjurată de un zid de piatră. Interiorul vilei prezenta totuşi destul confort. Şeful poştei se îngrijise şi de provizii îndestulătoare.

— Acum vă predau cheile vilei! spuse el, trădând o oarecare nelinişte. Făcea impresia că e grăbit să părăsească cât mai repede această casă.

Luându-şi rămas bun de la tânărul american, şeful poştei plecă zorit.

Percy Stuart mai rămase câteva minute şi apoi porni şi el spre han, ca să aducă pe vânătorul de vulturi. Era foarte mulţumit că în regiunea aceasta, unde pericolele se iveau la fiecare pas, găsise în Kalum un om de încredere.

Intrând în han, tânărul american găsi pe Kalum angajat într-o ceartă violentă cu un alt albanez. Percy ajunse

tocmai la timp ca să împiedice o încăierare între cei doi albanezi. Kalum, foarte înfuriat, striga adversarului său:

— Ticălosule, spionule! Ţi-ai închipuit că-ţi voi da informaţii despre stăpânul meu? Pe mine vrei tu să mă descoşi? Credeai că dacă-mi oferi o sticlă de vin, am să-ţi spun cu cine am venit la Koritza? Dacă n-o ştergi imediat, îţi rup oasele!

La apariţia lui Percy Stuart, tânărul albanez dispăru din local. Percy apucă pe Kalum de mâini şi-i şopti:

— Ce vrei să faci, dacă omul e curios? Haide, vino cu mine! Mergem la vila noastră.

După ce plăti masa lui Kalum, plecară amândoi.

Ajunşi acasă, Kalum aprinse focul în bucătărie şi pregăti masa de seară pentru stăpânul său. După masă, Percy vru să se culce mai devreme. Înainte de a intra în camera de culcare, întrebă pe Kalum:

— Ţi-ai găsit un loc pentru dormit?

— Da, stăpâne! Voi dormi pe treptele din faţa casei.

— Eşti nebun? Sunt doar destule paturi în casă.

— Nu, am să dorm pe treptele din fata casei!

Şi, într-adevăr, vânătorul de vulturi rămase neînduplecat. El îşi aşternu câteva pături de lână lângă pragul uşii de intrare şi se culcă acolo, ca un câine credincios.

Percy Stuart adormi imediat, dar, pe la miezul nopţii, fu trezit de un zgomot, care venea de la fereastra din camera sa. Tânărul american îşi scoase imediat revolverul de sub pernă. Datorită razelor lunii, care străbăteau în cameră, el putu să vadă foarte bine ce se petrece la fereastră.

Mai târziu, observă o mână ce se ridica din ce în ce mai mult în afară geamului. Apoi, se ivi capul unui om. Percy recunoscu imediat figura străinului, cu care Kalum se certase în hanul de la marginea oraşului.

Tânărul american bănui întâi că străinul vrea să comită

o spargere. De aceea, îl lăsă să opereze în voie. Era foarte curios să vadă dacă străinul este într-adevăr un borfaş.

Necunoscutul tăie geamul cu un diamant. Apoi, reuşi să-l scoată fără zgomot şi-şi introduse braţul înăuntru, deschizând cârligul ferestrei. Cu o săritură abilă, intră în cameră. Percy lăsă pe străin să se apropie de pat. În ultimul moment, îl somă:

— Stai! Nu te mişca, căci te împuşc!

Albanezul nu se conformă, ci făcu o săritură îndrăzneaţă, încercând să sară pe geam. Percy Stuart vru să tragă, dar revolverul nu funcţionă.

Străinul ar fi putut să dispară, dar în momentul următor, se auzi o detunătură. Scoţând un strigat de durere, el căzu înapoi în cameră. Percy sări din pat şi se apropie de fereastră.

— Tu ai tras, Kalum?

— Da, stăpâne! răsună o voce, jos în curte. Nu te apropia de ticălosul acela, chiar dacă e rănit! Eu vin imediat.

Când Kalum intră în cameră şi aruncă o privire spre tânărul albanez, mormăi:

— Ticălosul e mort! E tânărul care a încercat să mă descoase la han. Mi-am dat eu seamă imediat că are intenţii rele.

— Vroia să fure, dar încercarea şi-a plătit-o cu viaţa, răspunse Percy Stuart.

Kalum, care îngenunchease lângă cadavru şi-i deschisese cămaşa la piept, clătină din cap.

— Nu e un hoţ, stăpâne. Uită-te, că are pe piept «şarpele albastru«!

Percy Stuart se aplecă şi el şi văzu un tatuaj pe pieptul mortului. Era desenul unui şarpe, care se încolăceşte în jurul unui copac.

— Ce înseamnă tatuajul acesta? întrebă el pe vânătorul de vulturi.

— Stăpâne, ai duşmani în Koritza?

— Ţi-am spus doar că nu cunosc pe nimeni aici!

— Ciudat, foarte ciudat! Trebuie să îndepărtăm imediat cadavrul. Dacă află cineva că a murit de mâna mea, nu mai putem fi siguri de viaţa noastră, nici în acest oraş şi nici în întreaga regiune. Trebuie să ştii că tânărul acesta face parte din distinsa familie a Beluşilor.

— Cine sunt oamenii aceştia?

— Ei locuiesc în împrejurimile oraşului Koritza şi au multe moşii şi castele. Sunt bogaţi, puternici şi foarte bine văzuţi. Ramura familiei lor e foarte răspândită. Pot fi socotiţi la câteva mii de oameni.

— Dar ce l-a putut determina pe tânărul acesta, să se strecoare ca un criminal în camera mea, pe timpul nopţii? Asta e o enigmă!

— Nici eu nu-ţi pot explica enigma, dar te rog să nu vorbeşti absolut cu nimeni despre cele întâmplate în noaptea aceasta! Voi înmormânta cadavrul în pivniţa casei.

Kalum ridică pe mort şi-l târî afară. Percy rămase singur. El se plimba îngândurat prin cameră.

Ce însemnau toate lucrurile acestea? După atacul din trecătoare, urmase această vizită nocturnă! Tânărul american înţelese abia acum că noua sa însărcinare nu era chiar aşa de uşoară, după cum crezuse la început.

III. Răzbunare!

Percy Stuart se afla de două săptămâni în Koritza, iar în timpul acesta nu-şi părăsise vila decât de trei ori. Vânătorul de vulturi nu-l lăsa să plece de acasă. Numai pe timpul nopţii, tânărul american putuse să iasă de trei ori din casă. Aproape tot timpul, Kalum ţinea ascuns pe stăpânul său.

Şi, într-adevăr, în aceste două săptămâni, Percy avu trei noi dovezi că precauţiile lui Kalum erau îndreptăţite.

Odată, se aruncase o bombă prin fereastră deschisă a camerei în care se afla tânărul american. Din fericire, bomba nu explodase. Cu sânge rece, Percy o ridicase precaut şi o aruncase într-o căldare cu apă, ce se afla în cameră. Fitilul s-a stins, iar bomba n-a mai explodat. Kalum făcu o revizie în jurul vilei, spre a căuta pe atentator, dar nu descoperi nimic.

Câteva zile mai târziu, într-o seara, Percy Stuart făcu o plimbare împreună cu Kalum. Pe la orele 1 noaptea, se întoarseră acasă. Percy citi câteva ziare şi apoi se dezbrăcă şi se culcă. Kalum era la postul său de pe treptele din faţa intrării.

Deodată, Percy Stuart atinse cu piciorul drept un corp rece şi respingător. Tânărul american pipăi la picioarele sale şi puse mâna pe un şarpe. La strigătul său de groază, Kalum intră în cameră. El strigă îngrozit:

— E un şarpe otrăvitor, din munţii din apropiere! O singură muşcătură a acestei reptile şi ai fi pierdut!

Şarpele se zvârcolea în mâna lui Percy Stuart. Kalum i-l luă din mână, îl aruncă la pământ şi-l omorî cu patul

puştii.

Această nouă întâmplare, îngrijoră şi mai mult pe Percy Stuart. Foarte agitat, el se prăbuşi într-un fotoliu şi spuse:

— Acum îmi dau şi eu seama că viata mea e în pericol! Dar nu ştiu cine e duşmanul meu? Cum de a ajuns acest şarpe în patul meu?

— L-a adus cineva! Vezi, stăpâne, că nu mai trebuie să lăsăm casa singură!

După alte câteva zile, viaţa lui Percy fu din nou în pericol. Într-o seară, Kalum adusese o găleată cu apă din fântână din curtea vilei. Percy îşi luă un pahar cu apă şi vru să bea.

Dar, când tânărul american îşi duse paharul la buze, Kalum i-l luă din mână.

— Nu bea, stăpâne! Apa are un luciu albastru. Mă tem că e otrăvită. Să facem imediat o încercare.

Kalum aduse o pisică, pe care o găsiseră încă de la început în vilă şi n-o goniseră. Kalum îi dădu de băut puţină apă. După câteva minute, pisica muri în chinuri cumplite. Kalum spuse:

— Otravă! Vezi că am avut dreptate!

— Da, e îngrozitor! Fântâna e otrăvită. Acum, nu mai avem nici apă de băut.

— Fii fără grijă, stăpâne! Sunt destule fântâni prin apropiere, din care să aduc apă bună şi curată.

Trecură încă zece zile, fără ca să se întâmple ceva. Percy Stuart aştepta cu nerăbdare să treacă şi ultimele cinci zile, după care însărcinarea sa se putea considera terminată. Ar fi vrut să poată părăsi ţinutul acesta atât de primejdios.

În noaptea celei de a 27-a zile, Kalum se dusese să aducă o găleată cu apă. Percy rămase singur în casă.

El se aşezase la masa sa de lucru şi se simţea în deplină siguranţă. Uşile erau bine zăvorite. De altfel, tânărul american avea pe masă două revolvere încărcate.

Dar, la un moment dat, el simţi că-i cade în jurul gâtului un «lasso« de frânghie. Percy se prăbuşi pe podea. Voise să mai apuce revolverul, dar îi fusese imposibil.

Sus, în plafon, tocmai deasupra mesei, la care se aşezase Percy, era o gaură rotundă, pe care el n-o observase. Prin această gaură fusese aruncat, cu multă dibăcie, laţul de frânghie.

Acum, cu grumazul prins, tânărul american era prizonierul duşmanilor invizibili care se aflau sus.

După puţin timp, uşa camerei fu sfărâmată cu lovituri de topor. Cinci oameni mascaţi pătrunseră înăuntru. Percy Stuart nu se putea apăra din cauza frânghiei care-i strângea gâtul.

— Legaţi mâinile şi picioarele acestui ticălos! ordonă unul din mascaţi. Trebuie să-l ducem de viu în palatul stăpânului nostru!

Percy Stuart tresări speriat. Îşi dădea seama că-l aşteaptă un mare pericol.

El fu legat cu lanţuri de mâini şi de picioare, iar apoi i se puse un sac gros în cap.

După câteva clipe, Percy simţi că e ridicat pe sus. Mascaţii îl scoaseră din cameră, ducându-l în stradă. Acolo, fu aruncat într-o căruţă, iar caii se puseră repede în mişcare.

O bună bucată de drum, el fu transportat în căruţă. După hurducăturile acesteia, tânărul american înţelese că e dus în munţi.

În cele din urmă, după un drum de peste două ore, căruţa se opri. Din nou, Percy fu ridicat pe sus. Apoi, i se scoase sacul din cap. O lumină vie îi orbi ochii. Văzu totuşi că se afla într-un hol larg, sprijinit pe coloane înalte şi suple.

Plafonul rotund, era splendid pictat. Mobile vechi, dar scumpe, se aflau pe lângă pereţi. La o masă lungă,

acoperită cu pânză neagră, se aşezaseră peste douăzeci de persoane: bărbaţi şi femei. Alături, se afla cei cinci mascaţi, care aduseseră pe Percy Stuart.

Un bătrân, care prezida probabil acest ciudat consiliu, luă cuvântul:

— Aţi reuşit să prindeţi pe duşmanul nostru de moarte, Achim Doda Bey?

Unul din cei cinci mascaţi răspunse:

— După cum vezi, am reuşit! Acum, familia Beluşilor se va putea, în sfârşit, răzbuna!

— Şi unde e vânătorul de vulturi? întrebă bătrânul.

— El nu era în vilă.

— Scoateţi lanţurile prizonierului şi aduceţi-l încoace!

Tânărul american fu eliberat de lanţuri. El se ridică în picioare şi, cu o privire mândră, se uită la cele douăzeci de persoane adunate în jurul mesei.

Bătrânul îi făcu semn cu mâna.

— Vino mai aproape!

Percy Stuart se apropie de estrada, pe care era aşezată masa.

IV. O salvare miraculoasă

Bătrânul care prezida adunarea avea o figură frumoasă şi impunătoare. Barba sa albă îi ajungea până la brâu. Privirea ochilor lui negri era însă aspră. Privea încruntat pe prizonierul din faţa sa.

Alături de acest bătrân, îmbrăcat în costum oriental, Percy Stuart văzu o femeie frumoasă. Ea îl privea pătrunzător, dar după câteva clipei se putea observa că e cuprinsă de nelinişte.

— Apropie-te, Achim Doda Bey! porunci din nou bătrânul. Vreau să-ţi privesc drept în ochi şi să văd dacă vei tremura ca un laş în faţa morţii ce se apropie. Tu ştii pentru ce te afli aici şi de ce te urmărim!

Ai omorât pe Cara Beluşi, fala familiei noastre şi un erou, cum rar se mai găseşte în ţara noastră. L-ai omorât, cu toate că ai fost prietenul său. Şi acest asasinat laş l-ai comis fiindcă râvneai la soţia lui, la frumoasa Mirza!!

Tânăra şi frumoasa femeie se înroşi. Bătrânul continuă:

— Tu ştii, Achim Doda Bey, că familia Beluşilor trebuie să răzbune această crimă! Umbra lui Cara Beluşi nu poate intra în cel de al patrulea cer înainte ca porţile acestuia să nu fie stropite cu sângele tău. Soţia mortului trebuie să-ţi aplice lovitura de moarte, cu pumnalul. I-ai răpit mândria sufletului şi fericirea ochilor ei, Mirza va îndeplini datoria sfântă a răzbunării!

La aceste cuvinte, tânăra femeie se ridică şi apucă un pumnal strălucitor de pe masă. Dar Percy Stuart ridică mâinile, strigând:

— Opriţi-vă! Înainte de a mă omori, trebuie să mă

ascultaţi! Comiteţi o eroare grozavă. Eu nu sunt Achim Doda Bey, n-am cunoscut niciodată pe Cara Beluşi şi n-am râvnit la femeia lui! O văd astăzi pentru prima oară! De altfel, nici nu sunt albanez, ci mă aflu numai de câtva timp în regiunea aceasta. Vă puteţi convinge şi din faptul, că nu cunosc aproape deloc limba albaneză.

Bătrânul făcu un gest dispreţuitor.

— Am ştiut că vei încerca să-ţi tăgăduieşti vina, spuse el. Ne putem însă convinge de adevăr. În faţa ta stă Mirza, care ţi-a fost prietenă din copilărie. Te întreb, Mirza: omul acesta, care stă acum în fata ta, e Achim Doda Bey, sau nu?

— Da, el e!

Femeia răspunsese puţin şovăitor şi nesigur. Dar această mărturie era suficientă pentru judecătorii lui Percy Stuart.

— Desfă-ţi cămaşa la piept! îi porunci bătrânul.

Percy Stuart execută porunca, dar spuse:

— Omorâţi-mă, dacă nu mă credeţi! Vă rog însă să anunţaţi clubul Excentric din New-York, că Percy Stuart a murit nevinovat, ca o jertfă a răzbunării familiei Beluşilor! Vă mai rog să anunţaţi că testamentul meu se află la notarul meu din Londra!

Bătrânul făcu un gest ironic. Mirza se apropie de Percy Stuart cu pumnalul în mână.

Dar în acelaşi moment, uşa holului fu larg deschisă, iar patru bărbaţi înarmaţi îşi făcură apariţia, având în mijlocul lor pe un al cincilea cu mâinile legat la spate. Ei târâră pe prizonierul lor până în faţa mesei de pe estradă, unde unul din ei strigă triumfător:

— L-am prins! L-am găsit pe Achim Doda Bey într-o peşteră, lângă lacul Presba.

Percy Stuart răsuflă uşurat. Acesta era deci adevăratul Achim Doda Bey. Bătrânul însă, întrebă mirat:

— Îmi aduceţi pe un al doilea Achim Doda Bey? Să vină

aici, lângă celălalt prizonier!

Percy Stuart avu acum prilejul să constate că străinul semăna foarte mult eu el. Numai trăsăturile feţei acestuia erau mai aspre. Mirza se retrase un pas înapoi, scoţând un strigăt de groază. Pumnalul îi căzu din mână.

Bătrânul se uită, uimit, la cei doi bărbaţi, ale căror figuri semănau atât de bine.

— Care din voi doi e adevăratul Achim Doda Bey? întrebă el.

Cel de al doilea prizonier ridică, mândru, capul.

— Cine ar putea să fie decât eu? Sau poate mai există cineva, care îndrăzneşte să se fălească cu numele meu? Uitaţi-vă la mine, voi din familia Beluşilor şi mai cu seamă tu, Mirza, văduva lui Cara! Tu, Mirza, mi-ai jurat dragoste, dar nu ţi-ai ţinut jurământul! M-ai rugat să-ţi omor soţul, ca să te eliberez din lanţurile căsniciei cu el. Uitaţi-vă cu toţii cum tremură şi cum închide ochii, mustrată de conştiinţă!

Toţi cei prezenţi rămaseră ca împietriţi. Apoi, se petrecu ceva îngrozitor. Mirza făcu câţiva paşi înainte. Pumnalul îi sclipea în mână. Glasul ei răsună pătrunzător:

— Eu sunt vinovată! Am iubit pe acest om, îl iubesc şi astăzi şi, ca să scap de soţul meu, pe care-l uram, l-am îndemnat să-l omoare. Mă voi pedepsi singură!

La aceste cuvinte, frumoasa femeie îşi împlântă pumnalul în piept. Două minute mai târziu, ea îşi dădu sufletul.

— Scoateţi cadavrul din sală! porunci bătrânul. Pe acest om însă, pe adevăratul Achim Doda Bey, duceţi-l în grădină şi spânzuraţi-l de un copac.

Achim Doda Bey se aştepta la un asemenea sfârşit.

— Blestemaţi să fiţi cu toţii, voi din familia Beluşilor! strigă el. Rudele mele mă vor răzbuna!

Bătrânul se adresă lui Percy Stuart:

— Ne vei ierta, străinule, că te-am urmărit şi ţi-am cauzat atâtea neplăceri! Nu te putem despăgubi altfel, decât oferindu-ţi ajutorul nostru, pentru cazul când ai vreun duşman pe care vrei să-l nimiceşti!

Percy Stuart mulţumi însă, spunând că n-are nevoie decât de un cal bun, cu care să se înapoieze la Koritza.

Când tânărul american ieşi pe terasa din faţa castelului, i se aduse un cal de rasă, cu o şa scumpă şi frumos ornată. Sub un copac se afla legat Achim Doda Bey, aşteptându-şi sfârşitul. Unul din paznici se urcase în pom ca să atârne frânghia de care prizonierul urma să fie spânzurat.

Dar în acelaşi moment, răsună un foc de armă.

Paznicul din copac se prăbuşi la pământ.

— Stăpâne, ei nu te vor spânzura! se auzi o voce agitată şi, spre uimirea lui Percy Stuart, vânătorul de vulturi apăru din dosul altui copac.

— Kalum, eu sunt aici! îi strigă Percy Stuart scoborând în grabă treptele terasei. Vom încerca însă să salvăm şi pe acest om, care seamănă cu mine. Desfă-i legăturile şi ridică-l!

Vânătorul de vulturi înţelese imediat despre ce e vorba. El tăie legăturile lui Achim Doda Bey şi-l duse până la calul său. Paznicii rămaseră împietriţi. Percy Stuart şi Kalum încălecară repede şi porniră în goană.

Din cauza zăpăcelii produse, nu fură urmăriţi decât cu mare întârziere de paznici. Albanezul salvat le arătă drumul la castelul său. Acolo, nu se mai temea de răzbunarea familiei Beluşilor. El mulţumi călduros tânărului american şi vânătorului de vulturi. Apoi, întrebă pe Percy:

— Spune-mi, străinule, de ce ţi-ai luat numele meu de Achim Doda Bey?

Stuart îi răspunse, pe ocolite:

— Eşti uimit din cauza purtării mele? Înţeleg foarte bine

lucrul acesta! Rolul pe care l-am jucat, nu era deloc plăcut. Dar a fost vorba de un pariu. Prieteni mei din America au vrut să-mi pună la încercare curajul.

— Ştiai deci că o cumplită răzbunare plutea în jurul capului meu?

— Ştiam! Şi chiar dacă n-aş fi ştiut, tot aş fi aflat imediat după sosirea mea în acest ţinut. De la început, am fost urmărit de familia Beluşilor, până ce, în cele din urmă, au reuşit să mă prindă.

Achim Doda Bey se uită o clipă, îngândurat. Apoi, întrebă:

— N-ai vrea să-mi spui tot ce ai avut de suferit din partea următorilor mei, până ce m-au prins?

Percy Stuart îndeplini rugămintea albanezului, povestindu-i toate peripeţiile aventurii sale, din clipa în care angajase pe vânătorul de vulturi şi până în momentul când adevăratul Achim Doda Bey fusese adus în castelul familiei Beluşilor.

Albanezul ascultă liniştit povestirea şi apoi întinse mâna lui Percy Stuart.

— Ai avut mult de suferit şi ai înfruntat multe primejdii, spuse el. Dar ai făcut onoare numelui meu, pe care l-ai purtat câtva timp, fără ştirea mea. Eşti un om de mare curaj.

Percy Stuart îi răspunse:

— Nu uita, dragă prietene, că meritele pe care mi le atribui, revin în mare parte curajosului meu tovarăş de drum, Kalum! Dacă n-ar fi fost el, poate că astăzi n-aş mai fi în viaţă!

Achim Doda Bey dădu din cap.

— Ai dreptate, străinule. Kalum e un om de curaj şi un brav tovarăş, pe care te poţi bizui. Şi eu îi datorez viaţa mea. Să ne povestească cum a reuşit să ajungă în ultimul moment în grădina castelului Beluşilor şi să-mi salveze

viaţa!

Vânătorul de vulturi povesti cum, în seara fatală, întorcându-se acasă, nu-şi mai găsise stăpânul. Bănuind că a fost răpit, s-a luat după urmele cailor, care duceau în munţi. În felul acesta, a ajuns la castel, tocmai în momentul potrivit.

Percy Stuart se odihni opt zile în castelul lui Achim Doda Bey. Apoi, plecă la Monastir. Kalum rămase angajat în serviciul lui Achim Doda Bey. La plecare, Percy Stuart îi dădu o pungă plină cu bani.

Tânărul american anunţase telegrafic clubul Excentric, că-şi îndeplinise misiunea. Când ajunse în portul Corfu, primi acolo răspunsul clubului prin care i se comunica:

Cea de a 123-a însărcinare.

«Percy Stuart va pleca imediat în oraşul universitar Oxford, din Anglia. Acolo s-au comis în ultimul timp şapte asasinate. Victimele sunt studenţi. Crimele acestea s-au săvârşit într-un mod atât de misterios, încât detectivii englezi se află în faţa unei enigme.

Percy Stuart e însărcinat să clarifice misterul«.

«Excentric Club«.

---- VA URMA ----